

Ο ΝΟΒΙΛΙΓΚ

Ὡς εἶναι γνωστὸν τῇ 2 Ἰουνίου (ν) δευτέρα ἀπόπειρα ἐγένετο κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας εὐτυχῶς ἀποτυχούσα. Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀποπειραθέντος Νόβιλιγκ παραθέτομεν σήμερον προστιθέντες καὶ σύντομον βιογραφίαν αὐτοῦ.

Ἐγεννήθη οὗτος τῇ 10 Ἀπρ. 1848 ἐν Κόλνι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ρόζεν. Ὁ πατήρ του εὐπόρων πως, παρέσχεν αὐτῷ ἀνατροφὴν λίαν ἐπιμελημένην· ἐσπούδασε τὴν γεωργικὴν καὶ πολιτικὴν οἰκονομίαν· καταγίνας συγχρόνως εἰς τὴν φιλοσοφίαν καὶ ἱστορίαν τοῦ δικαίου. Ὁ Νόβιλιγκ διεκρίθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης καὶ τῆς Λειψίας διὰ τοῦ ζήλου του καὶ τὸν πρὸς ἐργασίαν πόθον του. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1877 μετέβη εἰς Λονδίνον, Βελγικὴν, Γαλλίαν, Ἑλβετίαν καὶ Αὐστρίαν, ἐπανήλθεν δὲ εἰς Γερμανίαν, προτιθέμενος νὰ γράψῃ μελέτην πρακτικὴν ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς κατστάσεως τῆς Γερμανίας. Ἐξημμένος διασώτης τῶν σοσιαλιστικῶν ιδεῶν ἐφοίτα εἰς τὰς τῶν σοσιαλιστῶν συναθροίσεις πολλάκις λαμβάνων καὶ τὸν λόγον.

Τρεῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰσὶν ἀξιωματικοὶ τοῦ πρωσικοῦ στρατοῦ· ὁ τέταρτος δὲ πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης, καταγίνεται δὲ ἐν Σαξωνίᾳ ἐπὶ τῆς γεωργικῆς οἰκονομίας. Εἶναι μικροῦ ἀναστήματος, ἀλλ' εὐρωστος, λίαν δὲ ἐπιμελημένος καὶ κομψὸς περὶ τὸν ἱματισμὸν καὶ τοὺς τρόπους.

Η ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΙΣΙΝ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

Διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθημάτων τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

(Ἰπὸ Ε. Α. ΚΕΧΑΓΙΑ.)

Οὐχὶ σπανίως ἀκούει τις μέμψεις κατὰ τῆς ἐπιστημονικῆς τῶν φυσικῶν μαθημάτων διδασκαλίας· ὅτι δὴθεν ἡ τοιαύτη διδασκαλία δὲν δύναται ὀλικὴν τινα ἐποπτικὴν ἀντίληψιν τῆς καθόλου φύσεως νὰ παρά-

σχῇ τοῖς παισὶ, διότι ἐπὶ λεπτομερειῶν ἀπχολουμένη, ἐν οἷς πλανώμενος ὁ νοῦς δὲν δύναται νὰ μεταρσιωθῇ ὑψηλότερον, ἵνα καθολικωτέραν τινὰ τῆς φύσεως ἀποψιν πορισθῇ, τὴν ἀμβλυνσιν τοῦ ἐλευθέρου πρὸς τὸ καλὸν αἰσθήματος τοῦ παιδὸς κατεργάζεται. Διότι συνήθως ἀπαντᾷ τίς τινὰς μὲν, οἵτινες τὸ κομίζον τὴν ποικίλην ἑαρινὴν αὐτοῦ στολὴν δένδρον ἀξιούσι βλέμματος μόνον, ἵνα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ αὐτοῦ κἀνθαρὸν ἢ παρόμοιον ζῶον ἀνακαλύψωσιν· ἄλλους δὲ, οἵτινες ἐνώπιον θέας μεγαλοπρεποῦς καὶ μαγευτικῆς τοπίου τινὸς, κύπτοντες τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, ἐνσυχολοῦνται ἐπὶ

βούων. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι εἶνε ζήτημα, ἐὰν ἡ ἡδονὴ τοῦ πρὸς πᾶσαν θελκτικὴν τοπιογραφικὴν θέαν· τί θάρσιν! τί θαυμαστόν! ἀνακράζοντας, εἶνε μείζων ἢ ἡ τοῦ φυσιοδίφου. Εἶνε ὅμως ἐπίσης ἀναντιρρήτον ὅτι γονεὺς ἢ παιδαγωγὸς, ὅστις τὸν παιδὰ δὲν ἄγει ὑπεράνω τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὕλης, ἵνα ὀλικὴν τινα αἰσθητικὴν ἀποψιν ὅλου τινος πορισθῇ, ὁμοιάζει τῷ μικρολόγῳ διδασκάλῳ, ὅστις κατατρίβων τὸν πολύτιμον τοῦ παιδὸς χρόνον εἰς μικρολόγους